

Arrest

nr. 308 393 van 17 juni 2024
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 12 december 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 1 juni 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 6 december 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.06.2023 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornamen: M. T.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.06.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote M.R. (RR (...)) Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: '§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid. 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen, ...'

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...)'

Overwegende dat artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet: (...)'

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: 'Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen 'bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

In deze gaat het hier niet om een binnenkomst, wel om een aanvraag tot verblijf. Gezien artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in artikel 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 (cf. een geldig paspoort) achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan.

Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ter staving van zijn identiteit volgende documenten voor:

- tazkara-certificaat. afgeleverd door de centrale Afghaanse autoriteiten dd. 05.11.2020

- geboorteakte, voorzien van een foto en afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel dd. 13.01.2023

Met betrekking tot het voorgelegde tazkira-certificaat dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Hij verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dd. 18.08.2020 initieel (zie interview cel Dublin dd. 31.08.2020) dat zijn tazkara dient hij toen in zijn bezit had werd ingehouden door de Oostenrijkse overheden. Echter, ook later, na de aangehaalde aflevering van de op heden voorgelegde tazkara, verklaarde hij bij de verderzetting van zijn asielaanvraag in België, niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument (zie vragenlijst CGVS dd. 30.04.2021).

Los van deze vaststellingen dient opgemerkt te worden dat een tazkira-certificaat kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte geen identiteitsbewijs is. Voor zover deze geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Artikel 41, §2 laat er geen twijfel over bestaan van wat in artikel 40ter bedoeld wordt met een geldig identiteitsbewijs.

Betrokkene hoort een geldig paspoort voor te leggen. Enkel voor toegang voor EU-burgers en hun gezinsleden kunnen andere bewijzen worden voorgelegd (zie daartoe artikel 46 van het KB van 8.10.1981).

Dit is echter niet voorzien indien het om het aanvragen van verblijf gaat. Ook het feit dat de Afghaanse ambassade (minstens in mei 2023) geen nieuwe paspoorten uitreikt, zoals aangehaald in het voorgelegde attest dd. 02.05.2023, vormt geen verschoonbare reden voor de afwezigheid van het paspoort. Mijnheer heeft immers al jaren voorheen de kans gehad een paspoort aan te vragen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op heden in het bezit is van een geldig Afghaans reispaspoort. Gezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinsherenigingcumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

"De middelen

Geput uit o.a. de schending van de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Aangezien verzoeker volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 01.06.23 indiende;

Aangezien conform art. 42, §1 Vw. "ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 30.11.23;

Aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 06.12.23;

dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus – conform art. 52, §4, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 - "indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af " m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F;

dat de echtgenote van verzoeker dd. 30.11.23 van DVZ navolgende e-mail (stuk 2) ontving :

"....De wet bepaalt dat er een beslissing dient genomen te worden binnen de 6 maanden. Indien er geen beslissing genomen wordt, zal de gemeente uw echtgenoot in het bezit stellen van een F-kaart. ...";

dat vervolgens de echtgenote van verzoeker dd. 04.12.23 van DVZ navolgende email (stuk 3) ontving :

"Hierbij een rechtzetting op mijn mail van 30 november aan mevrouw M. (...). Ik was niet op de hoogte van deze wijziging. Mijn excuses hiervoor.

In het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State werd geoordeeld dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het komt er dus op neer dat er niet meer mag worden overgegaan tot de afgifte van een F-kaart wanneer de beslissingstermijn overschreden wordt. ...";

dat echter in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 §4 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (interpartes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 §4 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 September 1991, nr. 37.671; RvS 22 September 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijke te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervaltermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 September 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervaltermijn is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.";

dat voorts de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag - 01.06.23 - een geldig Afgaans reispaspoort had moeten voorleggen;

dat DVZ hierdoor haar eigen praktijk miskent, dewelke zij toepast sinds de machtsovername in AFGHANISTAN in augustus 2021 door de Taliban en waarbij zij een verregaande flexibiliteit toepast m.b.t. de aanvaarding van Afgaanse documenten als (begin van) bewijs van identiteit;

dat voorts n.a.v. het huwelijksonderzoek gevoerd door het Parket van DENDERMONDE er o.b.v. de door verzoeker voorgelegde Afgaanse documenten - dewelke dezelfde waren als deze door hem voorgelegd n.a.v. zijn aanvraag gezinshereniging - niet getwijfeld is aan de echte identiteit van verzoeker én men hem bijgevolg gemachtigd heeft om hier te huwen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 06.12.23 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet én artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de

betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 2° en 41, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 52, § 4, vijfde lid en 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd in de zin van artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt op omstandige wijze ingegaan op de relevante stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 41, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, §2, 1° van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)

Artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Conform artikel 52, § 1 van het vreemdelingenbesluit dient het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

Artikel 52, §2, 1° van het vreemdelingenbesluit luidt verder als volgt:

“bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet: (...)”

2.7. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekende partij op 1 juni 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenote. Op 6 december 2023 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat haar een verblijfskaart had moeten afgeleverd worden omdat er geen beslissing door de verwerende partij werd genomen binnen de termijn van zes maanden, wijst de Raad erop dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf evenwel niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Voor zover verzoekende partij met haar betoog verwijst naar artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit waarin wel is bepaald dat indien verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd, wijst de Raad erop dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geen afbreuk kan doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm. In de vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van het vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 42 van de vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend. (RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 15 december 2022, nr. 255.275).

Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt, kan zij niet gevolgd worden waar zij erop wijst dat de rechtspraak van de Raad van State zoals *supra* naar verwezen geen relevantie zou hebben. Immers heeft de Raad van State zich net in voormelde rechtspraak eveneens uitgesproken over de vraag of een familielid van een statische Belg, zoals *in casu* het geval is, een recht op verblijf kan doen gelden wanneer het bestuur nalaat binnen de termijn van zes maanden een beslissing te nemen. De Raad vermag artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wel degelijk buiten toepassing laten omdat het in strijd is met artikel 42 van de vreemdelingenwet (cfr. RvS 20 december 2017, nr. 240.240; RvS 11 september 2023, nr. 257.271).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar oudere rechtspraak van de Raad van State waarin ook wordt verwezen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof om haar standpunt kracht bij te zetten kan zij, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins overtuigen om anders te oordelen.

2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd omdat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, namelijk een taskara-certificaat en een geboorteakte, niet voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocumenten betreffen waarmee verzoekende partij internationaal kan reizen:

“Betrokkene legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ter staving van zijn identiteit volgende documenten voor:

- taskara-certificaat. afgeleverd door de centrale Afghaanse autoriteiten dd. 05.11.2020

- geboorteakte, voorzien van een foto en afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel dd. 13.01.2023

Met betrekking tot het voorgelegde taskara-certificaat dient opgemerkt dat betrokkene nooit eerder enig identiteitsdocument voorlegde. Hij verklaarde in het kader van zijn asielaanvraag dd. 18.08.2020 initieel (zie interview cel Dublin dd. 31.08.2020) dat zijn taskara dient hij toen in zijn bezit had werd ingehouden door de Oostenrijkse overheden. Echter, ook later, na de aangehaalde aflevering van de op heden voorgelegde taskara, verklaarde hij bij de verderzetting van zijn asielaanvraag in België, niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument (zie vragenlijst CGVS dd. 30.04.2021).

Los van deze vaststellingen dient opgemerkt te worden dat een taskara-certificaat kan beschouwd worden als een nationale identiteitskaart, niet als een internationaal reispaspoort. Dergelijk document voldoet niet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte geen identiteitsbewijs is. Voor zover deze geboorteakte dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ook een geboorteakte niet voldoet aan de wettelijke vereiste van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, gezien het geen reisdocument betreft waarmee betrokkene internationaal kan reizen. Artikel 41, §2 laat er geen twijfel over bestaan van wat in artikel 40ter bedoeld wordt met een geldig identiteitsbewijs.

Betrokkene hoort een geldig paspoort voor te leggen. Enkel voor toegang voor EU-burgers en hun gezinsleden kunnen andere bewijzen worden voorgelegd (zie daartoe artikel 46 van het KB van 8.10.1981). Dit is echter niet voorzien indien het om het aanvragen van verblijf gaat. Ook het feit dat de Afghaanse ambassade (minstens in mei 2023) geen nieuwe paspoorten uitreikt, zoals aangehaald in het voorgelegde attest dd. 02.05.2023, vormt geen verschoonbare reden voor de afwezigheid van het paspoort. Mijnheer heeft immers al jaren voorheen de kans gehad een paspoort aan te vragen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op heden in het bezit is van een geldig Afghaans reispaspoort. Gezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen geldig Afghaans reispaspoort heeft voorgelegd. Zij wijst er evenwel op dat verwerende partij met de bestreden beslissing haar eigen praktijk zou miskennen, dewelke zij zou toepassen sinds de machtsovername in Afghanistan in augustus 2021 door de taliban en waarbij verwerende partij een ‘verregaande flexibiliteit’ zou toepassen m.b.t. de aanvaarding van Afghaanse documenten als (begin van) bewijs van identiteit. Verzoekende partij houdt het evenwel op een louter bloot betoog dienaangaande en voert geen enkel concreet element aan waaruit het bestaan blijkt van een dergelijke flexibiliteit in de behandeling van Afghaanse dossiers.

Verzoekende partij stelt verder dat naar aanleiding van het huwelijksonderzoek gevoerd door het parket van Dendermonde op basis van dezelfde voorgelegde Afghaanse documenten (het taskara-certificaat en de geboorteakte) niet getwijfeld is aan de echte identiteit van de verzoekende partij én men haar bijgevolg gemachtigd heeft om hier te huwen. Voor zover het betoog van verzoekende partij al voor waar zou moeten aangenomen worden nu zij van deze bewering geen enkel objectief en concreet stavingsstuk voorlegt en nazicht van het administratief dossier enkel leert dat verzoekende partij blijkens de door de stad Gent overgemaakte meldingsfiche van het huwelijk slechts een vervallen attest van immatriculatie heeft voorgelegd als identiteits- of verblijfsdocument, moet alleszins worden gesteld dat haar betoog hoe dan ook geen afbreuk doet aan de motivering dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie blijkens de ter zake geldende regelgeving een geldig paspoort dient voorgelegd te worden. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op incorrecte wijze toepassing heeft gemaakt van de ter zake geldende regelgeving.

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.11. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER